

Sygn. akt VI U 2742/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania **P. C.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 22 lipca 2013 r. znak (...)

w sprawie: **P. C.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu P. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 7 maja 2013 roku do 6 maja 2015 roku;

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt 2742/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lipca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpoznaniu wniosku P. C. z dnia 7 maja 2013r. – odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 lipca 2013r., którym ustalono, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, kwestionując ustalenia organu rentowego co do swojej zdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania powoływał się on na zły stan swojego zdrowia uniemożliwiający mu podjęcie jakiejkolwiek pracy.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Ubezpieczony J. C. (urodzony (...)) w dniu 7 maja 2013r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w B. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 2 lipca 2013r. Lekarz Orzecznik ZUS, a po rozpoznaniu sprzeciwu ubezpieczonego od tego orzeczenia, Komisja Lekarska ZUS ustalili, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Zaskarżona decyzja odmawiała ubezpieczonemu prawa do renty, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 lipca 2013r.

W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych – specjalisty medycyny pracy i kardiologa, którzy rozpoznali u ubezpieczonego:

- stan po leczeniu wysiłkowego zapalenia osierdzia, powikłanego tamponadą i wstrząsem kardiogennym – zabiegowe odbarczenie worka osierdziowego – 15 marca 2013r.
- nadciśnienie tętnicze – leczone od 2008r.

Biegli sądowi ustalili, iż obecny stan zdrowia ubezpieczonego spowodowany powyższymi chorobami czyni go częściowo niezdolnym do pracy od daty złożenia wniosku o rentę na okres dwóch lat. Przyczyną tej niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (praca fizyczna – operator wózków widłowych) jest obecny stan zdrowia ubezpieczonego spowodowany wysiłkowym zapaleniem osierdzia i nadciśnienie tętnicze. W ocenie biegłych sądowych wprawdzie w badaniu echo serca z maja 2013r. nie stwierdza się zaburzeń kurczliwości, EF wynosi 63%, to skargi w badaniu podmiotowym oraz wartości RR w dniu badania przez biegłych oraz niewyjaśniona przyczyna stwierdzonych wysięków w osierdziu i jamach opłucnowych wymaga dodatkowej diagnostyki pulmonologicznej.

Ponadto biegli sądowi wyjaśnili, iż dysponowali tymi samymi dowodami, które posiadali Lekarz Orzecznik i Komisja Lekarska ZUS.

(protokół badań sądowo-lekarskich i orzeczenie lekarskie z dnia 4.11.2014r. k. 16-17 akt sprawy).

Zastrzeżenia do tej opinii zgłosił organ rentowy. Powołując się na stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS organ rentowy twierdził, iż dane z wywiadu nie poparte badaniami dodatkowymi nie są dowodem obiektywnym. Badanie echo serca po incydencie kardiologicznym potwierdza prawidłową funkcję serca. Podstawą każdej hospitalizacji jest diagnostyka różnicowa, a lekarz leczący również nie widzi konieczności dalszych badań. Zdaniem organu rentowego ocena biegłych nie miała w tej sytuacji uzasadnienia, a propozycja przyznania świadczeń jest nadinterpretacją. Organ rentowy wnosił o przekazanie zastrzeżeń biegłym sądowym celem zajęcia stanowiska, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku – o oddalenie odwołania.

(pismo procesowe pełnomocnika organu rentowego – k. 28 akt sprawy).

Odnosząc się w opinii uzupełniającej do powyższych zastrzeżeń organu rentowego biegli sądowi stwierdzili, iż wywiad zebrany od opiniowanego jest jednym z elementów każdego badania lekarskiego i równie ważnym jak ocena przedmiotowa czy badania dodatkowe. Nazwanie przez organ rentowy „incydentem kardiologicznym” chorób, z powodu których ubezpieczony był hospitalizowany w Klinice (...) 14 dni jest – zdaniem biegłych – niewłaściwa. U ubezpieczonego podczas hospitalizacji stwierdzono: ostre, wysiękowe zapalenie osierdzia, powikłane tamponadą serca, wstrząsem kardiogennym, nagłym zatrzymaniem krążenia oraz napadowymi zaburzeniami rytmu serca, z uogólnionymi wysiękami płynu – w jamie brzusznej, w obu jamach opłucnych i osierdziu.

Ze względu na nieokreślony wynik testu na TBC oraz podwyższone poziomy CEA i AFP pacjent wymagał dalszych badań diagnostycznych i ewentualnego leczenia. Zadyszka, nadmierna męczliwość oraz wysokie wartości RR stanowią o częściowej, okresowej niezdolności do pracy na stanowisku operatora wózków widłowych. Biegli sądowi podtrzymali w całości swoje stanowisko wyrażone w opinii z dnia 4 listopada 2013r.

(uzupełniająca opinia – k. 41 akt sprawy).

Organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do powyższej opinii uzupełniającej (pismo procesowe z 6.03.2014r. – k. 55 akt sprawy), a na rozprawie jego pełnomocnik procesowy wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, zgodnie z opinią biegłych sądowych.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z-Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) na wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w punkcie 3 ust. 1 tego artykułu, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Artykuł 12 i 13 ustawy emerytalnej wskazują, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Podstawą ustalenia częściowej, okresowej niezdolności do pracy ubezpieczonego był - dla Sądu orzekającego w sprawie - dowód z opinii powołanego w sprawie zespołu biegłych sądowych. Opinia ta zawierała szczegółowe i precyzyjne ustalenia i wnioski. Zespół biegłych kompleksowo zbadał stan zdrowia ubezpieczonego pod względem możliwości wykonywania przez niego pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, rozpoznając u badanego schorzenia, które czynią go nadal częściowo niezdolnym do pracy.

Z dokumentów zebranych w aktach rentowych, w szczególności ze świadectw pracy i zaświadczeń o zatrudnieniu wynika, iż ubezpieczony wykonywał w okresie swojej aktywności zawodowej pracę na stanowiskach: pracownika produkcji roślinnej, pracownika fizycznego, obsługi automatów galwanicznych, sezonowego robotnika leśnego, murarza, robotnika drogowego, fizycznego pracownika melioracji czy operatora wózka widłowego. Wynika z tego, iż jego praca charakteryzowała się przewagą wysiłku fizycznego i wymagała pełnej sprawności psycho-fizycznej.

(wywiad zawodowy –k. 111 akt rozpoznawanej sprawy).

Schorzenie kardiologiczne oraz nadciśnienie tętnicze uniemożliwiają mu wykonywanie pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W tej sytuacji dowód z opinii biegłych sądowych dawał pełne podstawy do dokonania ustalenia, iż ubezpieczony w okresie od 7 maja 2013r. do 6 maja 2015r. jest częściowo niezdolny do pracy. Dowód ten zawierał szczegółową analizę stanu zdrowia ubezpieczonego, a ponadto charakteryzował się logicznością powołanych przez biegłych argumentów oraz precyzją i wiarygodnością wniosków końcowych ich opinii. Opinia ta posiadała zatem taką moc dowodową, która pozwalała na dokonanie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń i na merytoryczne rozstrzygnięcie sporu.

Powyższe motywy uzasadniały zmianę zaskarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. w związku z powołanymi wcześniej przepisami prawa materialnego. W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej organ rentowy obciążony został odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Biegli sądowi swoją opinię oparli na tych samych dowodach, którymi dysponowały w postępowaniu administracyjnym organy orzecznicze ZUS. W takim wypadku wadliwe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS co do stwierdzonej zdolności do pracy ubezpieczonego kreuje w sposób oczywisty odpowiedzialność organu rentowego, o której mowa w powyższym przepisie.

Na oryginale właściwy podpis